

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Mgr. M. P.**, bytem H. 1987, R. n. M., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012, č. j. KUOK 98115/2012, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 31. 8. 2012, čj. DOP 114/2012, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 17. 2. 2012 kolem 14:50 hodin v obci Šumperk na ulici Kozinova parkoval osobní

motorové vozidlo Volkswagen Passat, RZ 6T6 9335 (současná RZ 4M6 9983) za svislým dopravním značením IP 25a „Zóna zákaz stání“. Při kontrole strážníků Městské policie nepředložil osvědčení o registraci vozidla, čímž porušil § 4 písm. c), § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu. Dále je žalobce vinen přestupkem proti pořádku ve státní správě a v územní samosprávě podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kterého se dopustil jako vlastník vozidla tím, že dne 17. 2. 2012 kolem 14:50 hodin v obci Š. na ulici K. provozoval osobní motorové vozidlo Volkswagen Passat, RZ X (současná SPZ X), které koupil dne 6. 1. 2012 a nejpozději do 20. 1. 2012 neprovedl ve stanoveném termínu změnu v registraci vozidel na příslušném úřadě, čímž porušil § 11 a 12 zákona č. 56/2001 Sb. Za tyto přestupky byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 46 odst. 3 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán procesně pochybil, když nedostatečně zjistil skutkový stav, respektive správním orgánem zjištěné skutečnosti neodpovídají průběhu dokazování, neboť nebylo prokázáno, že by se dopustil jako obviněný přestupku č. 1; správní orgán překročil při svém uvažování zákonné meze správní úvahy. V daném případě nebylo žalobci prokázáno a nebylo ani dokazováno, že by se dopustil přestupku č. 1, zjištění nemá žádný podklad k závěru správního orgánu o žalobcově vině a ani jeho závěr nemá oporu v žádném z provedených důkazů. Porušením zákonné meze správní úvahy je tvrzení, kterým správní orgán svéhlavě dovozuje, jakým způsobem se vozidlo dostalo na místo přestupku (strana 4 odst. 4 napadeného rozhodnutí a popis fotografií na listu č. 5 a 11). Správní orgán si usmyslel, že odtahové vozidlo mělo zřejmě mechanickou ruku, kterou bylo vozidlo zdviženo do výšky a postaveno na komunikaci. Bohužel takový předpoklad je mylný. Pokud by správní orgán prováděl své dokazování řádně, pak by zjistil, že odtahové vozidlo tov. zn. Iveco nedisponovalo žádnou domnělou mechanickou zdvižnou rukou, ale pouze navíjecím systémem. Druhou námitkou brojil žalobce proti porušení zásady vyšetřovací. Dokazování bylo opřeno jen o výpovědi strážníků. Správní orgán pochybil, neboť se žádným způsobem nezabýval případným vztahem zasahujících strážníků či jejich pozitivní či negativní motivací na výsledek přestupkového řízení. Pokud správní orgán bezmyšlenkovitě aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007 – 14 a č. j. 1 As 64/2008 – 42, opomenul novější aktuálnější náhled na tuto problematiku podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 – 63. U svědka Ondřeje Rudolfa správní orgán dovozuje účelovost jeho výpovědí, avšak tuto účelovost nijak nespecifikuje ani neprokazuje, pouze se omezil na konstatování, že svědek O. R. je žalobcovým bývalým spolužákem a současným servisním mechanikem. To však neznamená, že jako svědek měl jakýkoliv zájem na výsledku řízení. Třetí námitkou žalobce namítal porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce nebyl ze strany strážníků při zákroku poučen jako řidič a nebyla naplněna dikce § 11 odst. 6 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. K tomu dospěl i žalovaný, který se však bez jakéhokoliv důvodu domníval, že žalobce byl poučen ústně. K tomu žalovaný přidává zcela nepřipustné vysvětlení na straně 7 odst. 2: *odvolací správní orgán námitku vyhodnocuje jako nedůvodnou, kdy se jednalo o poučení podezřelého s právníkým vzděláním, v postavení advokáta, v době dokumentování přestupku*. Takový výklad by *ad absurdum* znamenal, že například

v trestním řízení by se na obviněného v postavení advokáta nevztahoval například § 2 odst. 13 trestního řádu, který obsahuje povinnost poučit obviněného o jeho právech. Takový závěr žalobce považoval bez dalšího za zcela mylný a protiprávní. Žalobce namítal porušení základní právní zásady *nemo tenetur se ipsum accusare* (nikdo není povinen sám sebe obviňovat), která platí pro správní trestání.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se žalovaný ve svém rozhodnutí v odvolacím řízení podrobně vypořádal a na svých závěrech tam vyslovených nadále setrvává. Ač se snaží žalobce zpochybnit závěry správních orgánů, činí tak velmi obecně, kdy navíc jeho názory nemají, na rozdíl od závěrů správních orgánů, oporu ve spisových materiálech. Dokazování a hodnocení důkazů provádí správní orgán, nikoliv žalobce. Je právem žalobce čímkoliv zpochybňovat závěry správních orgánů, námitky by však měly být konkrétní a doložené provedenými důkazy nebo důkazy, které mohl žalobce v řízení navrhnout. Pokud se nějaké výpovědi jeví jako nevěrohodné, jsou to výpovědi žalobce, včetně výpovědi jím navrženého svědka. V čem spatřuje důvody nevěrohodnosti výpovědi žalobce a svědka O. R., žalovaný řádně odůvodnil.

[4] V podání nazvaném „vyjádření ke sdělení nadepsaného soudu ze dne 26. 4. 2013, doplnění žaloby ze dne 4. 1. 2013“ žalobce uvedl, že ani prvostupňový orgán, ani odvolací orgán se žádným způsobem s materiálním aspektem tvrzených přestupků nezabývaly a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45. V daném případě zcela absentuje zjištění intenzity nebezpečí žalobcova údajného protiprávního jednání pro společnost. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje žalovaný ve svém vyjádření, vyslovovat žádné paušální závěry o porušení právních předpisů. Žalobce poukázal na vyjádření ke stížnosti ze dne 26. 3. 2012 ze strany Městské policie Šumperk, ve kterém je výslovně uvedeno, že vozidlo *netvořilo překážku silničního provozu*, což dokresluje předmětnou dopravní situaci v místě a čase a zejména napovídá právě k otázce materiálního aspektu přestupku, který se vztahuje k údajnému parkování osobního motorového vozidla za svislým dopravním značením IP 25 „Zóna zákaz stání“. Pokud byl naplněn formální znak přestupku, pak chybí zcela znak materiální.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 19. 11. 2012 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ve vztahu k žalobním námitkám zjistil ze správního spisu soud následující.

[7] Podle oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 17. 2. 2012 téhož dne v 14:50 hodin v Š. na ulici K. bylo zjištěno zaparkované vozidlo Volkswagen Passat RZ X v zóně *zákaz stání*. V 15:30 hodin požádal o sejmutí

TPZOV žalobce, který odmítl věc řešit na místě, nepředložil osvědčení o registraci vozidla, údajně jej zapomněl. Ve vyjádření žalobce uvedl: technická závada, čas odjezdu – 15:47 hodin. Žalobce vyjádření podepsal a přeškrtnul slovo *řidiče* u pojmů *podpis řidiče a vyjádření a podpis řidiče, který je podezřelý z přestupku*.

[8] Ve spise je založeno 7 fotografií uvedeného vozidla v zóně zákazu stání. Podle záznamu v centrální evidenci vozidel je provozovatelem předmětného vozidla od 20. 2. 2012 žalobce. Dne 29. 2. 2012 podal žalobce starostovi města Šumperk stížnost proti postupu Městské policie. K tomu doložil pokladní daňový doklad ze dne 17. 2. 2012 o úhradě autoservisu Autokelly Šumperk za odtah vozidla, diagnostiku řídicí jednotky a opravu elektroinstalace. Ve stížnosti mj. žalobce uvedl, že musel proti své vůli odstavit vozidlo z důvodu technické závady na vozidle, po třiceti minutách obstaral odbornou technickou pomoc, která po dostavení a prohlídce vozidla konstatovala nutnost odtažení do servisu. Žalobce napadl tvrzení strážníků, že odjel po vlastní ose a namítl, že jimi nebyl poučen podle § 6 odst. 2 ZOP a že mu neposkytli pomoc při zjištění technické závady podle § 6 odst. 3 ZOP.

[9] Podle podání vysvětlení ze dne 21. 3. 2012 žalobce na sebe vozidlo přihlásil až 20. 2. 2012, jelikož neměl od vozidla velký technický průkaz, nemohl vozidlo provozovat, proto požádal odtahovou službu, aby vozidlo přivezla a ta odtahová služba píchla kolo, a proto musela složit vůz na daném místě, následně bylo vozidlo opět odtaženo. Žalobce předložil kupní smlouvu a na dotaz správního orgánu, zda vozidlo koupil 6. 1. 2012, žalobce odpověděl, že je vlastníkem a provozovatelem vozidla.

[10] Podle kupní smlouvy ze dne 6. 1. 2012 žalobce téhož dne zakoupil předmětné vozidlo. Podle technického průkazu bylo osvědčení o registraci vozidla vydáno dne 20. 2. 2012 žalobci.

[11] Podle podání vysvětlení ze dne 12. 4. 2012 svědek O. R. uvedl, že vozidlo žalobce odtahoval z důvodu technické závady nejdříve z hájenky, tedy z místa bydliště žalobce. Žalobce svědka požádal, zda by ho neodvezl do práce, tedy na ulici K. v Š.. Svědek žalobce odvezl na ulici K. a tam na odtahovém vozidle praskla přívodní trubka ve vzduchové bublině měchu. Vozidlo svědek složil na volné místo a s odtahovým vozidlem ho odjel na servis opravit. Vozidlo opravil a volal žalobci, že ho má opravené a že se sejdou na ulici Kozinova u jeho vozidla. Vzápětí mu žalobce volal zpět, že nemá ani jezdit, že má na vozidle botičku od Městské policie a že až to dořeší s Městskou policií, mu dá vědět, až to bude připravené. K dotazu správního orgánu, proč je na faktuře uveden odtah vozidla ulice K. – ulice U., Š., svědek uvedl, že je to ten druhý odtah, od toho prvního je také faktura, kterou doloží. Na dotaz svědek odpověděl, že vozidlo žalobce mělo závadu v elektroinstalaci, potíže se zapalováním, auto bylo nepojízdné. Na dotaz, zda se spolu znají, svědek uvedl, že žalobce zná, chodili spolu na základní školu.

[12] Podle úředního záznamu o podání vysvětlení svědka – městského strážníka F. N., mj. žalobce po sejmutí TPZOV nasedl do svého vozidla, měl s sebou psa, kterého dal do kufru, s vozidlem z místa odjel. Podle úředního záznamu o

podání vysvětlení svědka – městského strážníka M. J., tento mj. uvedl stejnou výpověď a na dotazy, jak byl majitel vozidla ztotožněn, uvedl dle občanského a řidičského průkazu. Podle úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce na dotaz správního orgánu, jak vysvětlí, že oba strážníci shodně uvedli, že po sepsání oznámení normálně nasedl do vozidla a s tímto vozidlem z místa odjel, žalobce uvedl, že zneužili pravomoc veřejného činitele a potvrdil, že se svědkem Ondřejem Rudolfem jsou spolužáci ze základní školy.

[13] Podle protokolu o ústním projednání přestupku svědek O. R. poskytl shodnou výpověď, uvedl, že vozidlo žalobce bylo tehdy nepojízdné a na dotaz, kdy bylo vozidlo žalobce opravené, svědek uvedl, že neví, ale myslí si, že to bylo ještě ten den, na dotaz, zda může správnímu orgánu tuto informaci dodatečně poskytnout, svědek uvedl, že se pokusí na druhý den. Protože žádná informace nebyla správnímu orgánu sdělena, správní orgán požádal svědka o sdělení informací písemně výzvou ze dne 9. 7. 2012, na č. I. 57 správního spisu je pak doložen zakázkový list s rozpisem materiálu a prací a přijetím k opravě 17. 2. 2012.

[14] Podle protokolu o ústním projednání přestupku - výpovědi strážníka F. N. žalobce po příchodu k vozidlu uvedl, že s ním nepřijel a že žádá pouze o sejmutí TPZOV s tím, že potřebuje s vozidlem odjet. Žalobce poté odjel po ulici T. dolů. Podle výpovědi strážníka M. J. žalobce uváděl v den spáchání přestupků, že vozidlo tam zaparkovala maminka a pak řekl, že na vozidle je porucha. Když strážníci odjížděli, tak žalobce nasedl do vozidla a odjel také. Na dotaz správního orgánu, že v podání vysvětlení uvedl, že na odtahovém vozidle došlo k závadě na pneumatice, avšak svědek uvedl, že prasklá přívodní trubka ke vzduchovému měchu a odtahové vozidlo se nahnulo najednou stranou, žalobce odpověděl, že není mechanik, že mu připadalo, že to byla pneumatika. K dotazu správního orgánu žalobce uvedl, že si nevzpomíná, jestli strážníci Městské policie byli přítomni odtahu jeho vozidla a na dotaz, proč strážníci shodně uvádí, že po sepsání oznámení žalobce normálně nasedl do vozidla a odjel s ním, žalobce uvedl, že si myslí, že tam je osobní averze s ohledem na to, že zastupuje obžalovaného, který byl napaden městským strážníkem. K dotazu na započetí odtahu vozidla z místa trvalého bydliště si žalobce nevzpomínal.

[15] V rozhodnutí ze dne 31. 8. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 17. 2. 2012 kolem 14:50 hodin v obci Š. na ulici K. parkoval osobní motorové vozidlo Volkswagen Passat, RZ X (současná RZ X) za svislým dopravním značením IP 25a „Zóna zákaz stání“. Při kontrole strážníků Městské policie nepředložil osvědčení o registraci vozidla, čímž porušil § 4 písm. c), § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu. Dále je žalobce vinen přestupkem proti pořádku ve státní správě a v územní samosprávě podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kterého se dopustil jako vlastník vozidla s tím, že dne 17. 2. 2012 kolem 14:50 hodin v obci Š. na ulici K. provozoval osobní motorové vozidlo Volkswagen Passat, RZ X (současná SPZ X), které koupil dne 6. 1. 2012 a nejpozději do 20. 1. 2012 neprovedl ve stanoveném termínu změnu v registraci vozidel na příslušném úřadě, čímž porušil § 11 a 12 zákona č. 56/2001 Sb. Za tyto přestupky byla žalobci podle § 11 odst. 1

písm. b) a § 46 odst. 3 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Správní orgán popsal procesní postup a provedené důkazy uvedl, že vyzval svědka O. R., aby sdělil správnímu orgánu registrační značku odtahového vozidla, což svědek neučinil. Správní orgán I. stupně vyhodnotil výpovědi svědků – zasahujících strážníků Městské policie Šumperk jako věrohodné, jelikož svědkové nemají žádný zájem na výsledku řízení a je spíše pravděpodobné, že budou tvrdit takové skutečnosti, o nichž jsou subjektivně přesvědčeni, že jsou pravdivé. Obhajobu žalobce správní orgán I. stupně hodnotil jako účelovou, ve snaze vyhnout se postihu za protiprávní jednání. K tomu správní orgán uvedl, že doložené faktury o odtahu a následně předávací protokol byly poskytnuty od svědka, který je spolužák žalobce a v současné době jeho servisní mechanik. Vzhledem k osobním poměrům svědka a žalobce se správní orgán domníval po vyhodnocení všech dalších důkazů, že ze strany svědka došlo k účelové výpovědi ve prospěch žalobce a to lze především dovodit ze skutečností, že oba dva strážníci Městské policie se shodli, že žalobce z místa přestupku s vozidlem sám odjel. K námitce žalobce o osobní averzi uvedl, že je neodůvodněná, protože v okamžiku, kdy strážníci na vozidlo umístili technický prostředek zabraňující odjezdu vozidla, nevěděli, že vozidlo patří žalobci. V neposlední řadě správní orgán vedlo k danému závěru shlednutí fotografie pořízené strážníky Městské policie na místě šetření přestupku, kdy z fotografie na listu č. 5 jsou zřejmé stopy od pneumatik, které by se na místě nenacházely, kdyby na dané místo bylo vozidlo složeno odtahovým vozidlem, jak uvádí žalobce. Dále z fotografie na listu č. 11 je zřejmé, že vozidlo žalobce na místo přijelo vlastní silou, protože jeho postavení - natočení kol odpovídá zajištění na parkovací místo vlastní silou, nikoliv spuštěním z odtahového vozidla, kde by s největší pravděpodobností byla kola natočena rovně a předek vozidla by nesměřoval do sněhové bariéry, nýbrž od ní.

[16] V odvolání žalobce namítal, že nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v dané věci proti sobě stály dvě verze skutkového stavu a odvolací námitky byly obdobné jako žalobní. Úvaha správního orgánu o žalobcově vině zpochybňováním jím předložených důkazů založená na stopách od pneumatik je *off topic*. Pojem *vlastní silou* je vágní a nepřezkoumatelný, správní orgán o skládání a nakládání vozidla tzv. vzdušnou cestou spekuluje bez znalosti věci. Povinnost předložit osvědčení o registraci vozidla žalobce neměl ze zákona, protože nebyl řidičem. Není pravda a nemá oporu v dokazování, že do 17. 2. 2012 žalobce vozidlo provozoval.

[17] V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval, ze kterých podkladů vycházel správní orgán I. stupně, citoval z jejich obsahu a popsal procesní postup tohoto správního orgánu. Podle žalovaného výpovědi všech osob jako svědků před a po zahájení řízení byly konzistentní a svědecké výpovědi svědků v rámci ústního jednání odpovídaly výpovědím při podání vysvětlení. Oba strážníci ve svých svědeckých výpovědích uvedli, že viděli žalobce z místa činu odjet v předmětném vozidle, svědek O. R. potvrdil verzi žalobce. Žalovaný v daném řízení dal za pravdu prvostupňovému správnímu orgánu, který v rámci svého rozhodnutí při hodnocení důkazů vyhodnotil svědeckou výpověď O. R. jako výpověď účelovou, a to na základě postupu žalobce v průběhu celého správního řízení a dále na základě úzkých vazeb

z minulosti a současnosti mezi žalobcem a svědkem. Zasahující strážníci Městské policie Šumperk byli daného dne ve služebním poměru, kdy *na poli bezpečnosti občanů* a chránění majetku dbali na bezpečný provoz na pozemních komunikacích v působnosti obce. K osobám strážníků a tím i k věrohodnosti výpovědí žalovaný dodal, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce mají zájem na dodržování zákonů, nemají zájem na poškození žalobce, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by strážníci v této věci uvedené zásady překročili. Žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – městských strážníků. Pokud by nejednali v souladu se zákonem, vystavili by se trestnímu stíhání. Žalovaný znovu opakoval shodnost ve výpovědích, které navíc vycházely z jejich výpovědí při podání vysvětlení. Žalovaný odkázal na nesrovnalosti ze strany žalobce v jeho stížnosti, kdy žalobce sám tvrdil, že byl nucen odstavit své vozidlo, jinými slovy dojel na místo činu, což je v rozporu s jeho následným tvrzením, že vozidlo bylo převáženo na odtahovém vozidle a poruchu mělo právě odtahové vozidlo. Žalobce se podle žalovaného podanou stížností, kdy *obsahově napadal* strážníky Městské policie, snažil „*nabourat*“ jejich věrohodnost a kontinuitu ve výpovědích. Žalovaný poukázal na nestandardnost vystavení dvou faktur firmou AutoKelly autoservis Šumperk ze dne 17. 2. 2012 na odtahovou činnost v rámci jednoho převozu, žalovaný byl názoru, že tento postup je neobvyklý. K rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 – 63 žalovaný uvedl, že není rozsudkem posledním, který řeší věrohodnost zasahujících policistů a i následné rozsudky došly k rozdílnému závěru. K námitce porušení práva na spravedlivý proces žalovaný mj. uvedl, že je pravdou, že v podkladových materiálech předaných Městskou policií Šumperk není zmínka o poučení tehdy podezřelého v souladu s § 11 odst. 6 zákona č. 553/1291 Sb., o obecní policii. Žalobce tuto námitku předložil až v odvolání, kdy i tehdy podezřelý se v oznámení přestupku Městské policie do tohoto protokolu vyjádřil, k poučení nic neuvedl, takže se lze domnívat, že byl poučen ústně. Předmětnou námitku neuvedl, když byl správním orgánem vyslýchán jako podezřelý podle § 60 přestupkového zákona, správním orgánem byl v tomto procesním postavení poučen. Správní orgán žalobce poučil v procesním postavení obviněného, proto žalovaný námitku vyhodnotil jako nedůvodnou, když se jednalo o poučení podezřelého s právníkém vzděláním, v postavení advokáta, v době dokumentování přestupku. K námitkám k vyhodnocení fotografií jako důkazů žalovaný uvedl, že fotodokumentací Městská policie zadokumentovala postavení předmětného vozidla za dopravní značkou IP 25 a „Zóna zákaz stání“. Ze stop ve sněhu od pneumatik vozidla správní orgán dále tento důkaz rozvádí o možné varianty, které ovšem nemají vliv *na nezákonnost rozhodnutí ve věci*. Správní orgán I. stupně předloženým dokazováním zjistil, že vozidlo žalobce bylo v pojízděném stavu a nebylo třeba odtahové služby. Z předložené fotodokumentace žalovaný konstatoval, že z fotografie na místě č. 11 spisového materiálu lze vyčíst, že předmětné vozidlo je nastaveno - přední kola natočeny do vozovky, ven přes sněhovou bariéru. Žalovaný popřel nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a uvedl, že předmětné vozidlo bylo podle technického

průkazu odhlášeno na Magistrátě města Ostravy 9. 1. 2012 a přihláшено žalobcem na Městském úřadě v Šumperku 20. 2. 2012.

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[19] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 17. 2. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 22. 9. 2012.

[20] Dále soud konstatuje, že skutkové podstaty obou přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. a § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[21] První spornou otázkou je, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, konkrétně, zda žalobce zaparkoval v Š. na ulici K. osobní automobil specifikovaný výše. Soud konstatuje, že námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, včetně nesprávného použití správního uvážení, je nedůvodná. Dokazování v této otázce bylo mj. prováděno jednak svědeckými výpověďmi zasahujících městských strážníků, jednak stížností žalobce na chování strážníků. Shodně všemi těmito důkazy bylo prokázáno a najisto postaveno, že žalobce zaparkoval vozidlo na uvedeném místě sám a sám s ním rovněž odjel poté, co k vozidlu přišel a vyjádřil se a podepsal do oznámení o přestupku. Ani podle soudu nevznikla žádná pochybnost o tom, že tomu bylo jinak a že by pachatelem žalobce neměl být. Sám žalobce ve své stížnosti na strážníky Městské policie uvedl, že *musel proti své vůli odstavit vozidlo z důvodu technické závady na vozidle*. Z toho, že přišel k vozidlu, kdy na něm již byla instalována mechanická zábrana, lze dovodit, že to byl právě on, kdo vozidlo zaparkoval – žádná pochybnost o této skutečnosti ve správním řízení nevystala. Ostatně, žalobce sám jinou věrohodnou verzi příběhu ani netvrdil. Takovou pochybností dle soudu není zcela ojedinělá zmínka v protokole o projednání přestupku, že zaparkovala maminka, tu žalobce nijak nerozvinul ani nedoložil.

[22] Účelovost výpovědí žalobce podporují jejich změny a reakce na otázky správního orgánu či nejasné odpovědi. To vše je ve správním řízení přípustnou obhajobou. Ze souhrnu všech vyjádření a výpovědí žalobce však musí pak správní orgán vyvodit odpovídající a přiléhavé závěry.

[23] Stejně hodnotí správní orgány svědecké výpovědi policistů. Klíčovým pro hodnocení věrohodnosti výpovědí a důvěryhodnosti policistů je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011–70. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na*

*pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť žalobce svou výtku o možné podjatosti nijak nespecifikoval a neupřesňoval a v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.*

[24] Správními orgány popsaná účelovost výpovědí svědka O. R. vyvěrá z jeho svědeckých výpovědí, které byly k upřesňujícím otázkám neurčité a verze příběhu podávaná žalobcem a jmenovaným svědkem byla nekonzistentní a odporující – přičemž rozpory správní orgán I. stupně vyjasňoval, avšak podané odpovědi žalobce a svědka O. R. rozpory neodstranily. Žalobce si nepamatoval na započetí odtahu svého vozidla, v podání vysvětlení uvedl, že byl celou dobu s odtahovou služnou, ale do protokolu o projednání přestupku uvedl, že byl v kanceláři, faktury o odtahu a opravě vozidla byly nevěrohodné a dokládány správnímu orgánu postupně, navíc odtah v jeden den byl na dvou vyúčtováních s čísly faktur nenásledujícími v řadě po sobě, žalobce nedokázal konkrétně odpovědět na dotaz, proč strážníci shodně vypověděli o tom, že sám odjel z místa přestupku předmětným vozidlem; žalobce si nevzpomínal, jestli policisté byli přítomni odtahu vozidla. Žalobce nedoložil vůbec žádný relevantní, významný, věrohodný důkaz o tom, že se věci staly tak, jak popisoval on a svědek O. R., žádnou fotografii, nezaujaté svědky odtahu, výslech řidiče odtahové služby či řidičů jiných vozidel v okolí, doklad o telefonickém hovoru, nahlášení policii atd. Spor nebylo o tom, že svědek O. R. je bývalým spolužákem a současným autoopravářem žalobce, proto jeho výpověď požívala menší důvěryhodnosti, kterou nezvýšily neurčité odpovědi na dotazy správního orgánu (nevzpomínal si na započetí odtahu vozidla ani na dobu,

kdy bylo vozidla žalobce opravené) a nedoložení svědkem příslibených skutečností – nedoložil registrační značku odtahového vozidla ani dobu, kdy bylo vozidlo žalobce opraveno.

[25] K námitce o neposkytnutí poučení podle § 6 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, soud uzavřel, že tato námitka je neopodstatněná. Podle tohoto ustanovení *strážník je povinen poučit osoby o jejich právech, provádí-li podle tohoto zákona zákrok nebo úkon spojený se zásahem do jejich práv nebo svobod, pokud to povaha a okolnosti zákroku nebo úkonu dovolují; v opačném případě je poučí okamžitě, jakmile to okolnosti dovolí*. Je nesporné, že žalobce nebyl přítomen u toho, když strážníci instalovali zábranu na jeho vozidle, proto v tuto chvíli nemohl být poučován. Strážníci zanechali na vozidle upozornění o umístění technického prostředku k zabránění odjezdu, jak vyplývá z fotografie na č. I. 10 správního spisu a ze samotného upozornění, které je součástí spisu na č. I. 2A. Z úředního záznamu poučení nevyplývá, ve správním řízení vzhledem k absenci této námitky nebylo ani zjišťováno, jaké poučení bylo nebo nebylo žalobci poskytnuto. Avšak ani v případě, kdy žalobce nebyl vůbec poučen (ostatně sám neuvádí, jaké poučení by se mu mělo dostat a jak by jeho nedostatek měl ovlivnit řízení o přestupku v případě žalobce), neměla by tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce vznesl námitku o nepoučení pouze obecně, nelze se jí více zabývat. Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[26] K námitce žalobce o absenci materiálního znaku přestupku v replice soud konstatuje, že tato námitka byla vznesena až po marném uplynutí dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Podle § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, není aplikovatelný v souzené věci, neboť nešlo o srovnatelnou situaci.

[27] Pro úplnost soud dodává k nesprávnému označení žalovaného v žalobě, tj. Městského úřadu Šumperk namísto Krajského úřadu Olomouckého kraje, že s cílem vyhnout se přepjatému formalismu a nadměrnému zatěžování žalobce, byť advokáta, správně označil v rozsudku žalovaného sám, neboť bylo zjevné, že žaloba byla podána správně proti rozhodnutí žalovaného.

[28] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se

zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[29] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[30] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 8. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně